

הפיוה אורית

כתבה וציירה
יאנאקי סוריאראצ'י

סרי-לנקה

מעל העננים, כוכבים, הירח והשמש נמצאת ארץ הפיות.
זה מקום נפלא, מלא פרחים נהדרים, בעלי כל צבעי
הקשת, הרים מכוסים בשלג, אגמי בדולח ועצים ירוקים.
פיות רבות חיות בארץ זו ומתרוצצות שם בחופשיות
ובשמחה.

לפייה היפה ביותר קראו אורית. היה לה אח, אותו היא
אהבה מאוד והוא היה הידיד והמלווה שלה. הוא הלך
לכל מקום אליו הלכה אורית. הם עפו ביחד גבוה בשמיים
וביקרו בכוכבים רחוקים ואצל יצורים חיים עליהם.
יום אחד, כשהתעופפו בשמיים, אמר האח "אורית, אני
רעב מאוד." "טוב" אמרה "נרד ליער ולחפש שם איזה
שהוא פרי טעים."
והם ירדו ליער עבות שראו על הארץ.

היער היה חשוך וקודר. העצים היו גדולים ומעוותים. לא
נשמע קול של ציפור ולא פרח נראה על הדשא. אורית
חיפשה פרי כלשהו לאחיה. פתאום על עץ אחד גילתה פרי
גדול הבוהק באור אדום. אך האווירה סביב הייתה מפחידה.
"אחי קטן" היא לחשה "משהו מוזר קורה ביער זה. בוא
ונקטוף את הפרי, ונסתלק מכאן."
"גם אני מפחד" ענה האח "בואי, נברח מכאן."
אורית עפה אל הפרי האדום אך ברגע שנגעה בו נשמע
צחוק מחריש אוזניים ומישהו החזיק בכנפיה.
"אבוי" היא קראה כשהיא מביטה אחורה. מכשף מכוער עצר
את מעופה.

הוא הביט עליהם וצחק בקול מפחיד "הה.. הה.. הה.."
 "תן לנו ללכת. אנו רק פיות קטנות" ביקשה אורית בפחד.
 אך המכשף רק צחק יותר והחזיק חזק את כנפיה. היא
 רעדה מכאב ופחד.
 "אנא, אל תכאיב לאחותי" ביקש אחיה הקטן, אך המכשף
 דחף אותו בגסות. "היער שייך לי" הוא נהם "מי שרק נכנס
 אליו ייענש."
 "סלח לנו. אנו רק חיפשנו פרי כלשהו בשביל אחי הרעב"
 ביקשה אורית "תן לנו ללכת."

"ללכת? לא!" זעק המכשף "אקח אתך לארמון שלי".
 והוא משך את אורית בכנפיה דרך היער החשור.
 האח של אורית הלך אחריה ובכה. "תעזוב את אחותי"
 התחנן לשווא, אך המכשף לא שם לב עליו. אורית דאגה
 לאחיה. "אל תלך אחרינו" ביקשה "ברח מהר מכאן", אך
 הוא סירב "מה? לעזוב אותך?" קרא "לא! לעולם לא!"
 המכשף משך את אורית למערה חשוכה. "הה.. הה.. הנה
 הארמון שלי" צחק "מעכשיו את תאירי את המקום במשך
 יום ולילה. אעשה ממך נר מיוחד, נסיכת שעווה. לא תוכלי
 לברוח עכשיו, כי אם קרני השמש יפלו עליך, אורית
 תמוסס כמו שלג באש" אמר המכשף האכזר.
 "הו.. לא.. בבק..". זה היה הכל מה שהיא יכלה לומר. כי
 המכשף נגע בראשה בשרביט כשפים שלו והיא הפכה
 לנר לבן בדמות של נסיכה. ומראשה פרצה להבת אש.

עברו ימים, שבועות וחודשים. פיות מארץ הפיות חיפשו אותם בכל השמיים, אך לא יכלו למצוא את אורית ואחיה הקטן. אורית נשארה במערה המפחידה. עטלפים וינשופים התעופפו מעל ראשה. המכשף נהג לעזוב בבוקר וחזר בערב, אך היא האירה את המערה במשך כל היום. היא בכתה בדמעות שעווה ימים שלמים. אחיה עמד לצדה וחיבק אותה. הוא ניסה לעודד אותה וסיפר לה אגדות על

פיות, פרחים ופרפרים, והיא הצטערה שלא תוכל לעשות כלום למענו. אך לאט, לאט כוחו של המכשף נעשה חלש כשהוא ישן. בלילות היא יכלה להוציא תחילה את ידיה, ואחר כך גם את ראשה מתוך נר השעווה. ובסוף יכלה לצאת ולעוף כאילו פייה אמיתית. אלא שקללת המכשף עדיין תלויה הייתה מעליה, כי גם בדמות פייה יכלה לעוף רק בלילה. קרני השמש היו ממיסים אותה מיד. אבל כשהמכשף ישן הם יכלו להתחמק מהמערה.

אחיה בכה בבהלה ונפל לרגליה. הוא ראה את אחותה הופכת לנר, אך לא יכול היה לעשות דבר. אורית הייתה לבנה, אלומה וקשיחה. בלבה בכתה גם היא, אך לא ניתן היה לשמוע זאת.

הלמבה על ראשה הבהבה בקצב הלמות לבה. דמעות שעווה לבנות זלגו על לחייה ונפלו לרגליה. אחיה ניגב את הדמעות בידיו הקטנות. הוא לא יכול היה לעשות דבר למען אחותו. מאותו היום היא נשארה במערה, לכודה בכשפים של המכשף.

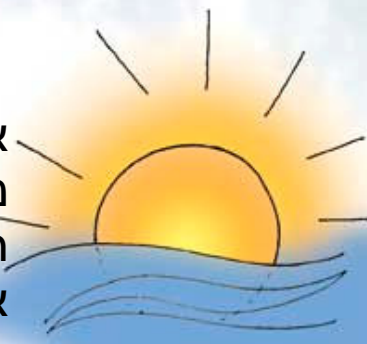

"הו אחי, תזדרז. עוד מעט תזרח השמש" קראה אורית.
 "רק את התפוז היפה, אחותי. אקטוף אותו ואבוא מיד."
 הוא עף לעץ הקרוב ונגע בפרי, אך באותו הרגע דבור
 שחור עקץ אותו באצבעו העדינה.
 "אוך.." הכאב היה איום והוא נפל מהעץ בזעקה. אורית
 רצה אליו וראתה שהאצבע מכחילה. "אחי! אחי הקטן!"
 היא חיבקה אותו וליטפה כדי להקל עליו, אך הוא צעק
 והתפתל מכאבים.

היא עפה לשמיים יד ביד עם אחיה הקטן. המכשף ישן
 ולא ידע על כך כלום. והם התעופפו באור הירח לארצות
 רחוקות, שם קטפו פרחים ופירות נהדרים. הם שיחקו
 לילות שלמים עד זריחת השמש. תמיד חזרו למערה
 לפני שהמכשף התעורר. אז היא נכנסה שוב לתוך הנר
 ודלקה כאילו לא קרה כלום.
 כל יום הם חיכו באי-סבלנות עד שהמכשף יירדם. אז יכלו
 לעוף למרחקים, אך ידעו שיכולים להישאר רק עד
 הבוקר.
 ולילה אחד הם יצאו מהמערה כרגיל ועפו לארץ רחוקה.
 הם נהנו מהנוף היפה, פרחים ופירות. הם שיחקו שוב
 באור הירח ושכחו על בוא השחר.
 בשמיים שבמזרח הופיעו כבר קרניים זהובים.

אורית חיפשה מסביב עד שראתה פלג
מים קטן. היא אספה קצת מים בידיה.
היא ידעה שבקרוב תתמוסס, אך אהבת
אחיה גברה על הכל. היא ניסתה להביא
את המים אליו, יהיה מה שיהיה.
היא הרגישה שגופה נעשה קשיח כמו
שעווה.

השמש התחילה כבר להציץ מעל ההרים. האח פתח את
עיניו תוך זעקת הכאב.
"אחותי.. בבקשה, בבקשה.. עזבי אותי, ולכי לפני
שהשמש תמוסס אותך. מהרי ולכי."
"לא, לא, לא אוכל לעזוב אותך, יקרה מה שיקרה. אשאר
כאן איתך" בכתה אורית.
אהבתה אל אחיה גברה על הכל. השמש כבר הופיעה.
היא ידעה שתוך דקות ספורות היא תתמוסס תחת
קרניה.
ואז הוא מלמל "רק קצת מים.. בקשה", עצם את עיניו
והתעלף.

כל גופה התמוסס. רק שתי טיפות
של שעווה נשארו ליד האח הקטן.
כשרק המים נגעו בפנים, האח
פתח את עיניו. הוא הרים את
ראשו והביט סביב "איפה אחותי?
איפה היא?!!"
הוא הביט סביב וחיפש אותה, אך
כשראה את טיפות השעווה הבין
מיד מה קרה. לבו התכווץ מצער.
הוא הרים את שתי טיפות השעווה
והתחיל להתייפח באימה.
"אני רוצה את אחותי! החזירו לי
את אחותי! אנא..."

הוא קרא בקול ובכוח כזה שתחנוניו הגיעו עד לאל
השמש. ואל השמש הביט למטה לראות מה קרה. הוא
שמע את סיפורו של האח-פייה הקטן והבין הכל.

רגליה התקשו לכת, אך היא חשבה רק על חייה של אחיה.
היא רצתה להביא לו את המים לפני שתמוסס בעצמה. קרני
השמש כבר התחילו לפול עליה. טיפות שעווה נטפו מגופה.

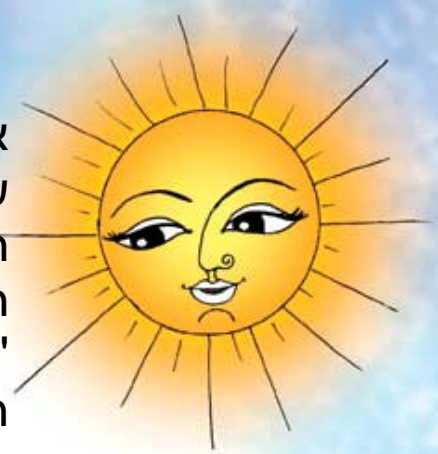
אך היא עדיין רצה אל האח. היא
הושיטה את ידיה עליו וטיפות מים
נפלו על פניו.

ופתאום היער החשוק, בו
חי המכשף, נעשה בהיר
ומלא פרחים יפים. ציפורים
ציצו ופרפרים עפו סביב.
אורית ואחיה התאוששו
ושמחו. יד ביד הם עפו
חזרה לארץ הפיות.

אל השמש הצטער על האחות
שהקריבה את חייה למען אחיה
הקטן. הוא בירך את שתי טיפות
השעווה והפייה אורית קמה לחייה.
"הו! איזה אושר!" האח הקטן לא
האמין למראה עיניו וגם אורית לא
הבינה איך יכלה לעמוד מול
השמש. היא הביטה סביב בפליאה.

"אורית יקרה" אמר אל השמש "את
אחות אמיצה ודואגת והיית מוכנה
להקריב את עצמך למען אחיך.
לאהבה כזו מגיע פרס. אני מוריד
ממך את הכישוף ואדאג שלך
ולאחריך לא יקרה דבר רע. ומהמכשף
האכזר אקח את כל כוח הכישוף,
כדי שלא יביא יותר צער לעולם."
אורית ואחיה הודו לאל השמש.

